

L'Esquella de la Torratxa

Any XLIV

Número 2241

15 cèntims = Atrassats, 30

Barcelona 17 de febrer de 1922

EL BON POLICIA

III^a Fira Oficial de Mostres

I^a INTERNACIONAL

BARCELONA 15 - 25 MARÇ 1922

Soler i Torra germans

BANQUERS

Compra venda de valors - Ordres de Borsa - Canvi de moneda - Giros sobre l'estranger - Comptes corrents en monedes Nacional i Estrangera

Rambla d'Estudis, n.º 13 i Bonsuccès, n.º 1

PARA ENFERMEDADES DEL
ESTÓMAGO é INTESTINOS

GASTROL

MIRET

PROBARLO ES CURARSE

MATILIO MIRET - Farmacéutico
Diputación, 205 - BARCELONA

DE VENTA
EN TODAS PARTES

Bloks Notes

a DEU cèntims

BAZAR UNIÓN Unió, n.º 3
BARCELONA

Bazar de la Unión

Útiles para escritorio
:: Tintas superiores ::

Libros rayados - Impresiones comerciales - Notas de precios - Circulares - Esquelas - Facturas - Sobres Memorias - Papel de cartas Talonarios - Memorandums Invitaciones - Prospectos Tarjetas de visita, etc., etc.

CALLE UNION, 3 (junto la Rambla)

BARCELONA

Remei infal·lible per a curar els mals dels peus

Penellons - Ulls de poll - Durícies
Suors - Cansanci - Escaldament, etc.

preconitzat pel cèlebre

Doctor CATRIN, de Paris

Caldrà pendre un sencill bany de peus amb aigua calenta, disolguent an ella, un grapat de Saltrats-Rodell o siguin «Sals minerals concentrades».

Als deu minuts, els ulls de poll més endurits, es poden arrencar amb la punta de l'ungla, sens necessitat d'estisores ni navaja. Aixís mateix, la inflor, cremor, cansanci que hi pugui haver-hi, os passarà com per encantament.

Els Saltrats-Rodell «Sals minerals concentrades», es venen a preu mòdic en totes les farmàcies y Centres d'Específics de

BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRONICA

Els pressupostos d'En Cambó

En Cambó portava a dins un gran ministre, una Espanya gran i uns grans pressupostos. Gran ministre potser no ho serà, l'Espanya no la farà gran, però els seus pressupostos seran grans per l'amplitut, per l'intensitat, i perquè gravaran totes aquelles coses, que, a nosaltres, gent sossegada i senzilla, ens desplauen. I per una sola vegada, En Cambó ens serà grat.

Les quatre coses que ens molestaven més eren els gramofons, les pianoles, els abrics de pells i els brillants. L'home que té un brillant, un abric de pell i un gramofon, podem assegurar que és més distint de nosaltres que un xino. Aqueix home dirà allò de que volem drets, però no pas deures, que s'ha de fer menys política i més administració, que les vuit hores les vol l'obrer per a poder estar més temps a la taverna, comprarà discs de la Raquel per al gramofon, anirà als toros els diumenges, i de «juerga» els dissabtes, li agradaran *Marina*, En Pedro Mata i En Benavente, llegirà *A B C*, serà del sometent, serà germanòfil, serà castellanista, encara que ho dissimuli, i anomenarà modernista a tot lo que no compregui.

L'home de l'abric de pells canvia segons les terres. A Madrid és un tivat, però a Barcelona, generalment, és un poca solta. Per això, En Cambó hauria de classificar geogràficament la contribució sobre els abrics de pells, posant les tarifes de manera que anessin de fora a dintre, del litoral al centre, dividint-los en dues classes, en abrics de pells mediterranis, i abrics de pells de la «meseta». Als abrics mediterranis, incongruents i vanitosos, els hi aplicaria la tarifa primera.

Però més que els abrics de pells lo més irritant són els brillants. A l'Unamuno l'exaspera la lletra cursiva, perquè li sembla que els escriptors volen dir: «Fixi's bé, perquè vostè si no subrallés la paraula o la frase, amb cursiva, vostè no se'n adonaria de lo que nosaltres volem dir». Doncs, els brillants són iguals que la cursiva. Posats a l'anell, a la corbata, o a la gorja de les dones, van dient: «Fixi's. Tinc diners i me'ls sé gastar. Tinc diners que em surten per les mans i pel coll, i encara que vostè no vulgui fixar-se amb mi, jo li obligaré perquè el meu brillant, com si fos un far, guia a tots els ulls». L'home dels brillants fa l'efecte d'un rei que no hagués volgut posar-se més

que un diamant de la seva corona. L'home de brillants, té la mateixa pedanteria del brillant, i sembla que vagi dient: «El que no tingui diamants que calli».

Resta l'home del gramofon i el de la pianola, que és un mateix. La pianola és un gramofon car, i el gramofon és una pianola barata. Ell vol musica que no's gastí, i que's pugui engegar a tota hora, musica que completa el confort de la casa amb l'instalació de la electrecitat i l'aigua del tocador. Amb una clau té llum, amb una altre aigua, amb una altre musica. Musica en conserva i permanent, musica triada i personal, que no té interpretacions i que no pot ésser canviada, encara que la família o els convidats vulguin sentir-ne d'altre. El disc és la cosa de més caràcter. S'imposa a tothom i ningú li farà donar altre musica que la que porta. Per això l'home del gramofon i de la pianola està orgullós del seu instrument, perquè la Raquel, En Lázaro i En Sagi-Barba són sempre els mateixos, sense que mai tinguin una mala nit. Ademés, el gramofon, sembla l'anunci de la casa, encara que la casa no tingui res per a vendre. S'escampa per tot el veinat, i tots saben que és el gramofon del senor X el que canta, amb la terrible boca, apuntada contra el veinat, com un canó de musica.

Jo em congraciare amb En Cambó, si escampa a l'home de l'abric de pells, a l'home del brillant, i l'home del gramofon. Però tinc un dubte, que no voldré confirmar per a que no'm fugi la il·lusió. Tinc el dubte de que En Cambó, segurament posseeix un abric de pells, un brillant i un gramofon...

PARADOX

Pagar la festa

Ens detura un amic:

—Ja veuràs com la baralla electoral tindrà l'epíleg de sempre. Com a darrera hora, serem els ciutadans neutral els cridats a carregar amb els neulers.

—Això és cosa oblidada. No hi ha motiu per a que havent succeït sempre així, passin d'avui en avant les coses d'altra manera.

BALL POLITIC BARCELONI

El primer esbronc de la temporada

—Fora arribat el moment de que les coses canviessin.

—Què vols fer-hi? No has llegit aquests dies la premsa interessada? *L'hora de les esquerres... L'afermació nacionalista...*

—Aigua calenta, tot plegat.

—Segons el tarannà de cada hù.

—Et dic que musica celestial. Lo positiu, és que per a no desmentir la tradició, veurem als regidors nous anar a la seva, prescindint d'escrúpols i de miraments. *L'afermació nacionalista... L'hora de les esquerres...* Romansos i res més que romansos.

—Esperem a veure.

—Encara més? *L'afermació nacionalista*, és la conveniència personal. *L'hora de les esquerres*, la dels parents i amics que esperen torn per a clavar falconada al Pressupost.

—El patriotisme, l'amor a Barcelona...

—No em facis riure, que la cosa és més sèria de lo que't penses. Saps quina és la sort dels barcelonins?

—Què et diré, mare de Déu?

—La de que les eleccions es facin a base de tupinada.

—No te entenc.

—El fet de que el vuitanta per cent dels electors siguin una ficció. El que els noms simulats, omple-nin, o poc menys, les llistes. El que els morts, els absents, tinguin vida legal. El de que les fulles del Padró de veïns apareguin curulles de rellogats, existents, només en la pensa dels que van inscriure'ls.

—Confesso no veure el qué.

—Doncs és ben senzill. Dic que és una sort que el vuitanta per cent dels electors siguin una enganyifa, ja que d'altra manera no hi hauria prou *destinos* per a accontentar a la parròquia. Calcula lo que seria, d'haver de inquibir a la nòmina municipal a quaranta mil persones damunt dels milers que avui hi pesen.

—Algú votarà de bona fe, desinteressadament.

—Falòrnies. Darrera de cada papeleta que cau a l'urna, s'hi amaga un aspirant a empleiat, o lo que és pitjor, qualche pretendent a negociar amb les Subsistències; a traficuejar amb la vida i amb la mort de pròxim.

—Deien que a darrera hora...

—Serem els ciutadans no afiliats a cap dels remats en lluita, els qui paguem els plats trencats.

JUST

A CAU D'ORELLA

L'autor! L'autor!

Després de llegit, de comentat, d'analitzat i d'haver estat rellegit i trasmès a tota Espanya, l'article famós de *La Veu*, que va produir la crisi total del govern civil, la gent va començar a preguntar-se de qui era l'acticle.

Els periodistes saben que els «fondos» de *La Veu* els fan En Bofill i Matas, de tant en tant; En Durán i Ventosa, més sovint, i En Martí Esteve assiduament, però els periodistes que no saben res d'estils—bé és veritat que d'estils no n'hi han en el nostre perio-

disme,—no pogueren esbrinar amb certesa qui era l'autor, fins que el secret va ésser esbombat pels mateixos regionalistes. L'autor era En Durán i Ventosa.

Quan li insinuaren la paternitat que se li atribuïa, En Durán no la va negar:

—Soc jo l'autor de l'article, i no tan sols no me'n penedeixo, sinó que'l tornaria a escriure.

En el govern civil se pensaven que era un altre l'autor, i per més que li digueren an el governador que era En Durán i Ventosa, no ho creia.

—Es En Puig i Esteve—deia.

En Puig i Esteve és el que s'ho carrega; tot, és,

per al governador, lo que els francesos anomenen «le bouc émissaire».

Incoherències periodístiques

En Martí Manlleu, és un periodista intel·ligent i honest. I catòlic. Ho és tant, de catòlic, que per obediència a les autoritats de l'església, ha sofert persecució. I de quí? No pas dels francmasons, ni dels anticlericals, ni dels ateus, ni dels heterodoxes de tota mena, sinó de *El Brusi*, el vell *Brusi*, tan conservador i tan clerical.

Feu una informació de Montserrat, només que per

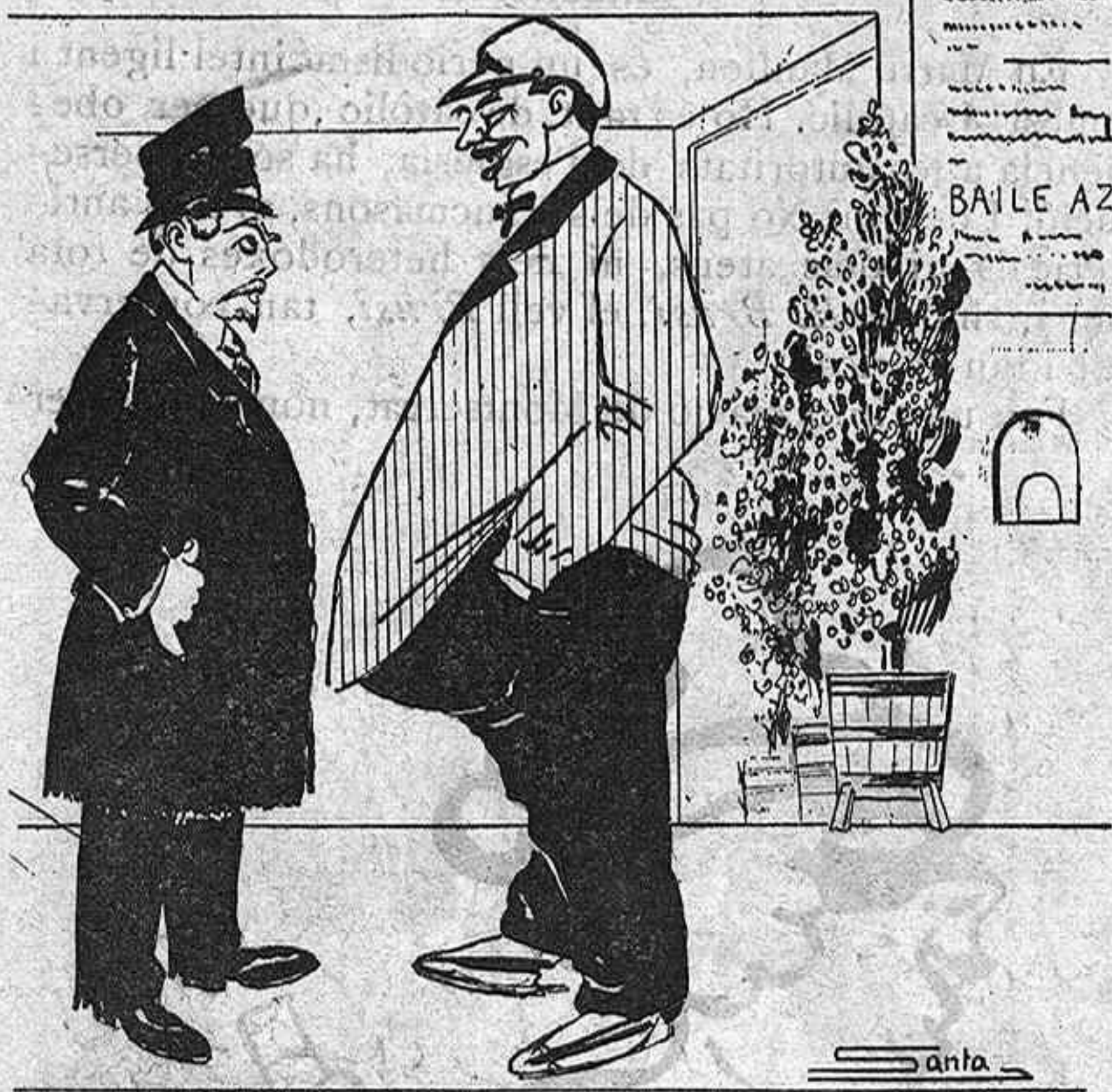

EL XINO MANSO

—Que no'm coneixes, mascareta?

—Massa que't coneix... Ets un espanyol vestit de contribuent.

KU DE NOVEDADES

— Que no ha anat al Ball Rosa?
 — No. Com que vaig votar pels monàrquics iestic tan estomacat de tot arreu, espero guanyar premi en el Ball Blau.

EL NOU REGIDOR

— Si, noia, sí; abans de les eleccions tot eren visques; d'ara endavant tot seran wiskis.

ganes de fer-la, perquè no'n tenia obligació, i la direcció de *El Brusi* li estrafé. Aleshores, ell, sense retirar la informació, esborrà la seva firma. Estava en el seu dret. Però la direcció de *El Brusi*, el destituí de redactor «perquè no havia volgut acceptar les correccions de la informació».

Portava En Martí quinze anys a la casa. Era actiu, era intel·ligent, era expert. Perquè, doncs, la cessantia? Ho preguntem a un vell periodista i ens respon:

— Coses eclesiàstiques, coses de la petita guerra civil que hi ha entre el senyor bisbe i les senyores. En Martí estima i acata els manaments de bisbe, però en *El Brusi*, mana el partit de les senyores. I En Martí, que feia la informació del palau episcopal, n'ha estat la víctima.

Diguem a la nota d'avui, *Post-electoral*.

Durant la sessió de la Junta municipal del Cens, i arran de la celebració de la mateixa, En «Pol», elector major de la «Lliga», parlà i escrigué contra el candidat radical Olivella, guanyador en el districte setè.

Pel regionalisme professional ha sigut el triomf del candidat susdit una mena de mal gra. Tal, almenys, se desprèn de la violència amb que l'ataquen.

En «Pol», després de protestar davant de la Junta del Cens, ha escrit uns solts parlant de martingales comeses en les llistes electorals, d'electors traslladats, de documents falsos, d'exclusions i inclusions, de la compra de vots, d'interventors apòcrifs, d'empleats municipals culpables, d'electors mentida, de la formació de *rodes*...

Endut pel despit i per la rabieta de veure que els tres mil cinc cents vots abastats pels correligionaris no han sigut prous a fer triomfar la «Lliga» al districte setè, es pernebat En «Pol» desesperadament, al punt de rectificar lo del *triomf aclaparador*, escrit en grosses titulars per *La Veu*, a l'endemà de l'elecció.

Debades fer constar que parla En «Pol» del cúmul d'històriques trapaceries atribuïdes al contrari, en *home que s'hi coneix*, com diuen els francesos. Una insignificant relliscada, un res, i ens hauria mostrat En «Pol» la de sota. Talment com els prestidigitadors que, après admirar la clientela, es plauen en explicar la trampa.

En la tasca d'acumular malifetes contra l'Olivella, ha ajudat an En «Pol» qualche periodista no adscrit, oficialment, de la *parròquia*. Solidaritzat, per sota mà, amb la de la plaça de la Cucurulla.

Tal, per exemple, En «Myself» de *La Publicidad*, aranyeta, políticament, de les que Déu n'hi do.

En «Myself», aparentant una superioritat i un desinterès que no sempre encerta a reflexar, ha parlat del grau de perfecció de la màquina electoral lerrouxista. De la competència dels tècnics radicals, capaços de treure de les urnes al comte de Santa Maria de Pomés.

En «Myself», com el personatge històric, *no quita*

ni pone rey, emperò ajuda a formar l'espada lligaire, en calitat d'aguantador de cames.

Indirectament, es pregunta En «Myself» si valia la pena de fer la Revolució francesa, menys, d'establir el dogma de la sobirania popular, per a, al cap dels anys, enlairar l'Olivella a la regidoria.

Realment, no valia la pena.

Com no la valia el promoure l'alçament de Catalunya, per a vincular la representació parlamentària en els senyors Batlles i els senyors Moreras i Galicias; per a investir amb la gramalla dels consellers als innumbrables senyors *Esteves* que venen integrant la majoria consistorial regionalista.

Esvaïts els rezels i l'inquina inherents a les hores que seguiren a la data de l'elecció, és de creure—i de desitjar—que els enemics circumstancials acabaran per donar-se les mans.

Seria horrible que l'Olivella i l'Escolà—poso per cas de regidor nacionalista—es miressin eternament de reull. Què dirien les nacions estrangeres?

Ultra això, convé a la «Lliga» captar-se l'amistat i la simpatia de l'Olivella, que acaba de palesar com relativament, a pràctica electoral, pot donar-ne quinze a acabar a vint al més expert i acreditat *perdigot*.

Penso que totes les protestes i tot lo que de l'Olivella ha dit En «Pol», respòn a la temença de que dintre d'un terme més o menys breu, passi el primer a encarregar-se de l'oficina famosíssima de la «Lliga», desbancant-lo an ell.

En «Pol», que's creia insubstituïble, que vantava constantment les excel·lències del seu diccionari, tremola avui, davant de l'Olivella, que en matèria d'eleccions ha provat saber-ne més.

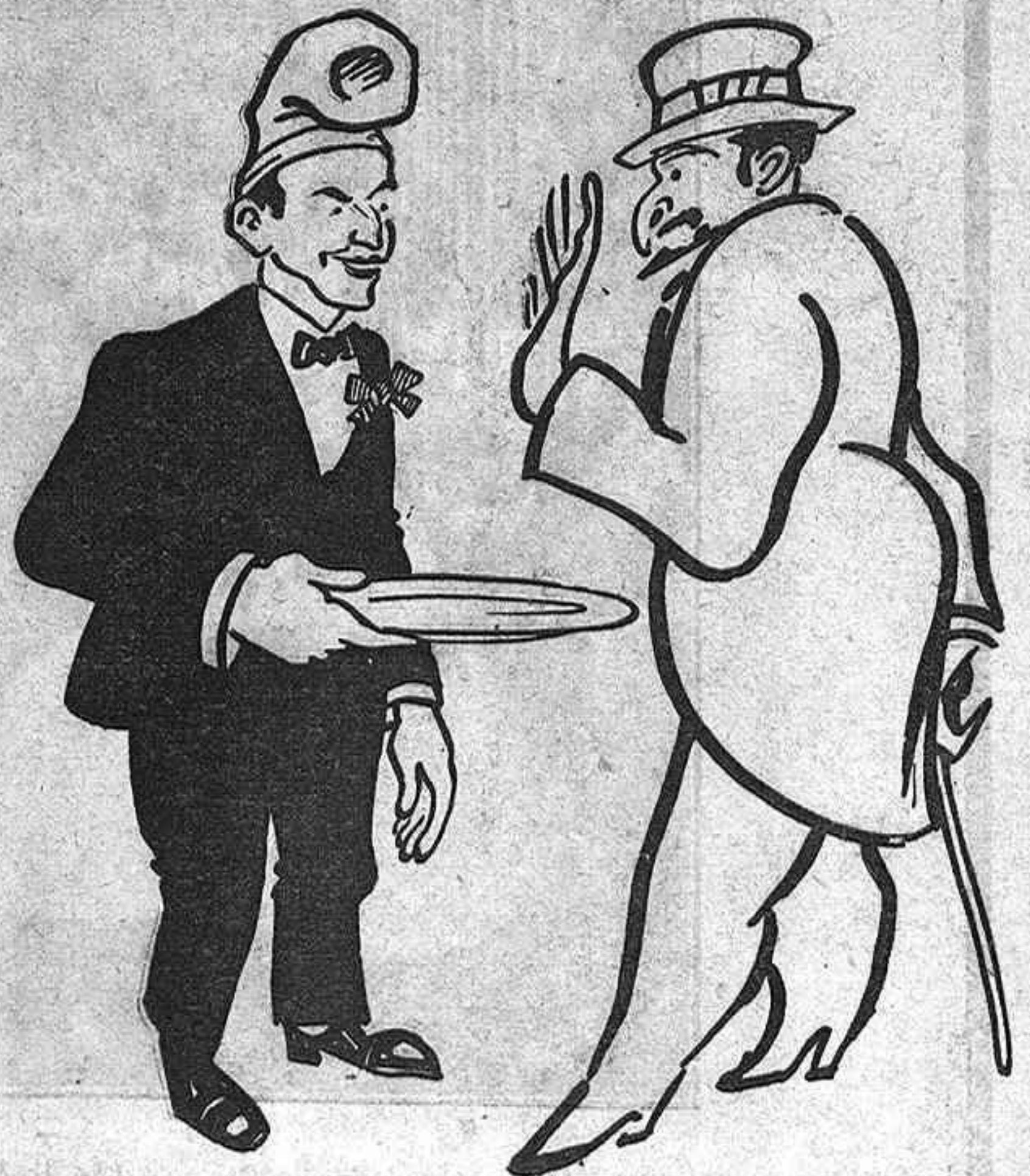

—Renoi!.. Semblen dos cops d'espasa d'En La Cierva.

A una xicoteta presumida, qui enguany no sap de què disfregar-se

Com que ets dona vanitosa
partidària de lluir
de manera exagerada
pel que toca al teu vestir,
A lo que la moda et dicta,
és ta dèria principal,
afegir-hi, sense trassa,
quelcom teu d'original,
Resultant ben irrisòria
ta figura en son conjunt,
car de tots els artificis
que t'envolten un per un,
Notori és que amb les pintures
tot el rostre et fas malbé
i apar sempre que't passegis
amb carota pel carré,
Ademés, enfarinada
per l'istil del Pierrot,
hom es creu que a Colombina
vas per pendre-li el xicot.
Vols anar ben pentinada,
prò no ho logres, francament;
vols fer goig i fer conquestes
i fas riure solament.
Així és; i encar trasbalses
nit i dia el teu magí
bo-i pensant en disfregar-te?
No't capfiquis, creume a mí.
Lo millò és que ho deixis córrer
Saps per què? (No't faci estrany).
Perquè'l que és de disfregada
ja hi vas prou durant tot l'any.

JOAN PIQUET C.

—Un dineret, per [a] la llosa d'En Rafel de Casanova...

—Home!.. Si és ben pesanta, que mal més se'n aixequi, amb molt gust m'hi suscriuré.

ELS FAMOSOS CARNAVALS BARCELONINS

Un ball de disfreses en el Saló de Llotja, a mitjans del segle passat

El ball del «Liceo» (1860)

Com entrava a la ciutat S. M. El Carnestoltes

Pas de l'enterrament, pel carrer de Moncada

GLO- SARI

TEXTES VELLs

Vells i dolorosos, podríem dir, encara que's refereixin a una època alegre i esbogerrada; a les diades del bullanguer Carnestoltes barceloní que organitzava un benemèrit espartenyer del Born amb el lema «Diversión y Filantropía».

Veritablement curiós resulta fullejar avui aqueix volum simpàtic *El Carnaval de Barcelona en 1860*, retrat fidel d'aquelles xiroies costums dels avis que tan meravellosament havem sapigut heredar els néts. Hi ha en el llibre moltes coses dignes de llegir-se i meditar-se; però la que més ha esperonat el nostre magí, és un *Bando-Cómico*—còmic-tràgic afirmem nosaltres—que aquell any decretà «el risueñísimo señor D. Caralimpio Sandunga, Presidente de esta bulliciosa municipalidad».

El susdit «Bando» consta de deu articles, en els quals la forçada *brometa*—una brometa mansoia i burgesa—hi resplendeix potencialment.

Contentem-nos amb assaborir tota la delícia transcendental del article tercer:

«Artículo 3.º Todos los individuos de ambos sexos, pertenecientes a los respetables gremios de mamás, pollitas, pollos, gallos, vapi-gansos y avestruces, que durante el tránsito de la Comitiva Carnavalesca se hallen de manifiesto en los balcones, deberán por unos instantes dar tregua a su distracción real o fingida, pláticas amorosas y razonamientos climatéricos, para socorro de los heridos en la campaña Marroquí.»

Han passat, d'això, seixanta i pico d'anys!

I ja ho veuen, cavallers:

La comèdia xiroia del Carnestoltes, és la mateixa.

El drama tràgic del Marroc, també, també és el mateix.

XARAU

Adéu, "Cafè del Liceo"!

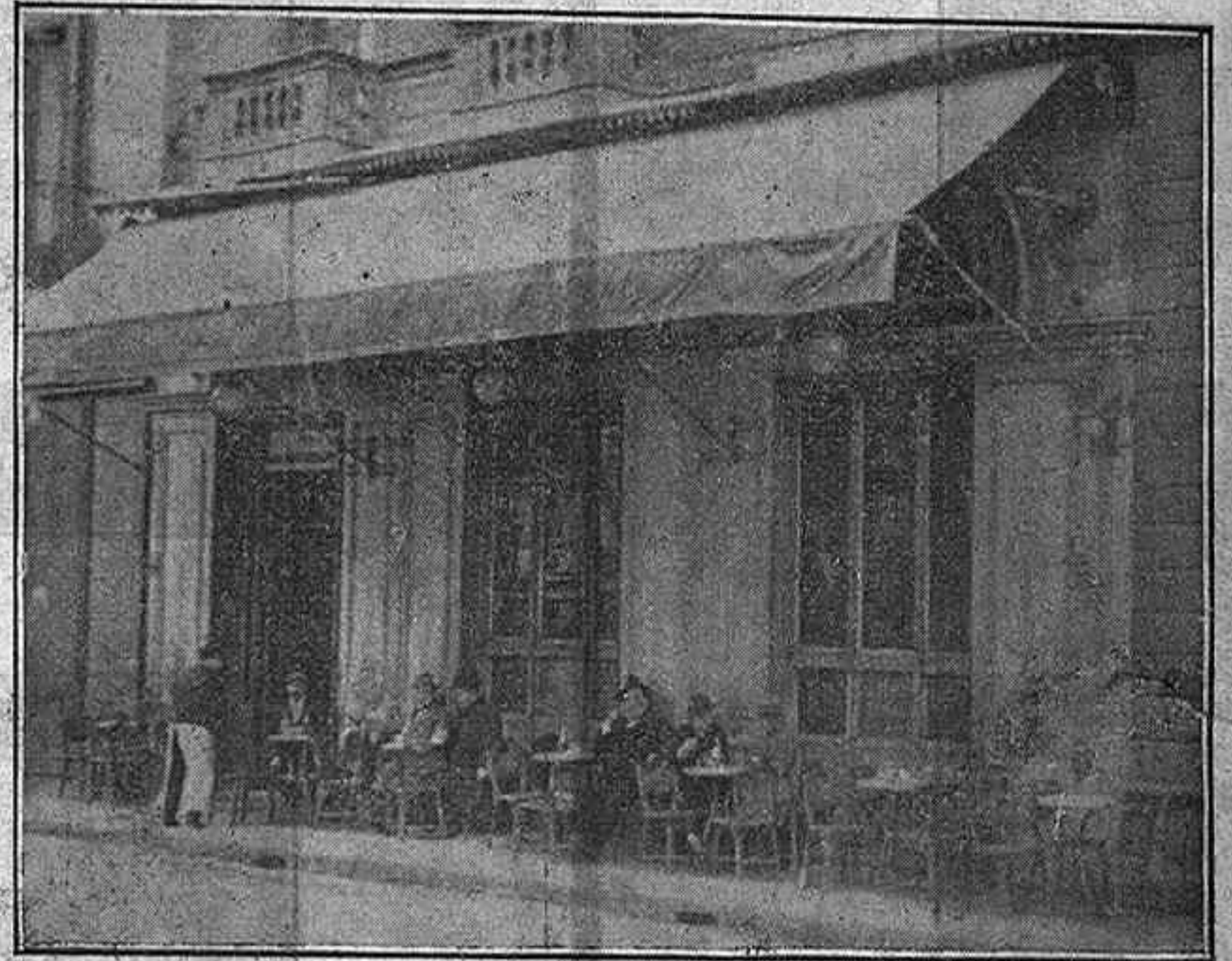
Ha tancat les portes, definitivament, aqueix antiquíssim i acreditat cafè, refugi bohemi d'artistes, empresaris, escriptors i toreros.

El «Cafè del Liceo»—tan barceloní, tan circumspecte i seriós com la mateixa Rambla—era una institució popular digna de tots els respectes, i no obstant... li ha arribat també la seva hora darrera.

Pot dir-se, sense por d'errar-la, que era tan vell

com el propi teatre que li donà el nom. En les cròniques de mitjans del passat segle, al fer-se la ressenya dels famosos balls de disfresces donats en el nostre Gran Teatre del Liceo, es parlava ja de que «el servicio de café, así como el del Restaurant, establecido en el entresuelo de la derecha del edificio, eran esmerados y el precio de los artículos no muy excesivos.»

Naturalment que, en el transcurs dels anys, l'establiment canvià algunes vegades de propietari, essent objecte de reformes. Lo que no varià mai, fou el «respecte» i el «crèdit». El «Cafè del Liceo» era *La Puntual* dels cafès; una *Puntual* que no ha trontollat

mai... ni a l'hora de morir, perquè la seva mort ha sigut serena, plàcida, resignada i obligatòria.

En aquest món, avui hi som... i demà tampoc.

I és inútil barallar-se amb el Destí.

Ara, quan passarem per davant del «Liceo» i veurem les portes tancades, no podrem menys d'exclamar: «Déu l'hagi perdonat!... Tants bons cafès que'ns hi havien servit!...»

LICEO

Terminada la temporada d'hivern, que fou brillant per tots conceptes, l'Empresa ja rumia i es basqueja per a oferir-nos una bella temporada de primavera, dintre la qual hi cabrà, segurament, aquell magnífic *Maruf* que amb tantes ànsies esperen els aficionats filarmònics.

ROMEA

S'estrenà una comèdia d'enredo, *L'estranya aventura del senyor Pequet*, arranament del francès d'un tal Gutiérrez. L'obra és interessant, molt; una barreja de vodevill a l'antiga, amb tocs sentimentals a la moderna. Els tipus hi són graciosament i hàbilment apuntats, la fi de la intriga desperta una forta curiositat i les escenes, molt ben arrodonides, no cansen per la vivesa del diàleg i el

doll de naturalitat amb que estan vistes i viscudes. La presentació, decent.

Les senyores Baró i Ortiz, i els senyors Giménez i Montero, molt bé.

PRINCIPAL-PALACE

Dissabte passat començà la tanda de balls de disfrees, amb una animació i una bullícia que allò era el deliri.

La sala, kolossalment adornada amb l'art i el bon gust artístic que acostuma a posar-hi el més gran dels decoradors, En Salvador Alarma, fou convertida en una elegant i riolera capsa de joguines. Tons exquisits, elegància pura, senzillesa i originalitat, heuvs aquí les belles qualitats que sobresurten en l'obra de l'Alarma. Tots els concurrents, que foren molts centenars, celebraren joiosament una tan artística i inspirada decoració.

De mascaretes maques i lleugerament *indumentades*, demanin! Allò era per a fer temptar al mateix Jurat, en el qual hi havien persones respectabilíssimes, quasi venerables.

La gresca durà tota la nit, i esperem que a cada un dels balls anunciats s'acabaran les entrades.

En Bayés i els artistes col·laboradors poden restar contents de l'èxit.

GOYA

Un gran èxit personal per a En Morano ha constituït aqueix *Sylok*. A la manera dels grans actors anglesos i italians, l'artista s'ha preocupat de l'ànima i dels detalls del personatge; ha fet un estudi acabat no sols de la complicada psicologia del protagonista, sinó del ambient, del lloc i del temps, i ha tingut cura de la presentació, donant la sensació de quelcom grandios i digne, que és lo que's mereixia la famosa tragèdia shakespeariana.

En Morano, molt ben ajudat pels seus familiars i demés personal, fou aplaudit amb justícia.

I l'Empresa pot apuntar-se un èxit magnífic, al qual creiem que el públic respondrà degudament.

CÓMICO

Alma de apache, del senyor Fernández, és un drama dels que entren pels ulls, gràcies a la trassa amb que l'autor ha sapigut lligar una sèrie de quadres pintorescs i emocionants a la vegada. D'una manera senzilla i artísticament honrada el dramaturg s'apodera del cor dels espectadors que s'interessen vivament per la protagonista una obrera desgraciada.

Els de la *troupe* Nolla, com si es trobessin a l'«Español» de Madrid.

ESPAÑOL

Un vodevil del senyor Fontanals, *Dugues... no!* ha obtingut una brillant acollida.

Ben merescuda, afegim nosaltres, perquè es tracta d'una divertidíssima producció del gènere còmic picaresc que no traspassa mai els límits de la discreció pel que toca a sicalipsis. L'obra està ben construïda, el diàleg escrit amb gràcia i... què més es desitja per a passar l'estona?

Afegeixin que la representen molt bé, i ja està dit tot.

ORFEÓ GRACIENC

Per a demà passat s'anuncia l'estrena d'un drama en un acte, *A sang i a foc*, d'En Manel Folch i Torres

— En homenatge d'En Ventura Rodríguez, autor de *La dona de gel*, els amics d'aqueix celebraren un sopar íntim, el dia 9, a la «Royal Granja Yolanda». Molts concurrents i gran entusiasme per al Teatre Català, i per la gloriosa campanya que està fent el grop d'estudiosos artistes aficionats «Adrià-C laramunt».

ELS DEPORTS

FOOT-BALL

ELS PARTITS DEL DIUMENGE

F. C. Barcelona - C. S. de l'Avenç

Estem a les acaballes del Campionat de Catalunya i a fe que ho sentim, perquè ara ens haurem d'entretenir amb partits casulans o bé a fer la «manilla», però, deixem els comentaris i anem al camp del «Barce».

Al entrar hi veiem unes cües molt llargues, però nosaltres no'n fem. Oh, els periodistes!...

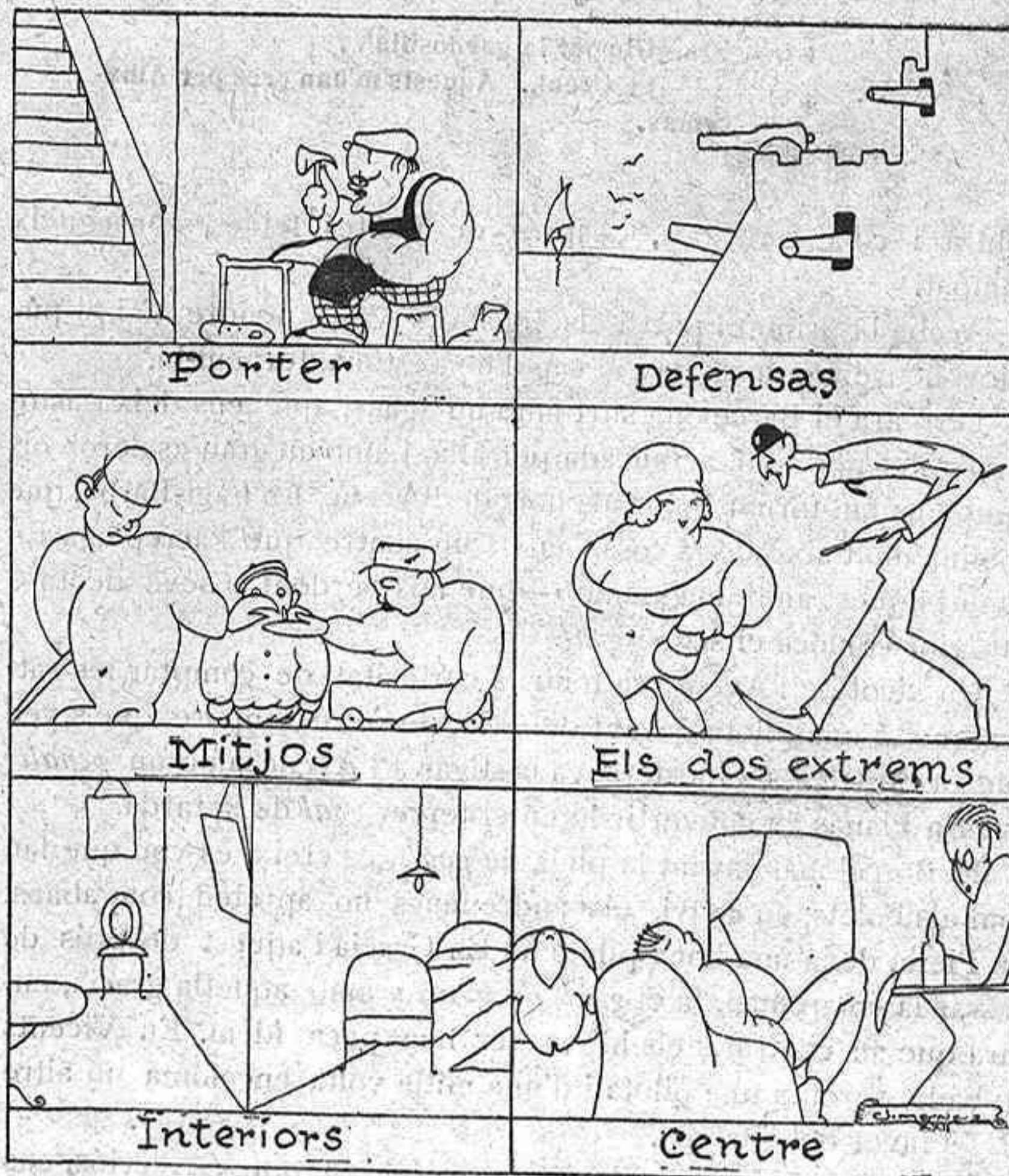
Entrem en el camp, hi ha una gran gentada i ens enfilem cap a dalt del «colomar», on hi tenim el nostre seient. Un cop possessionats de la «nostra cadira», agafem les quartilles i a fer feina.

Surten els jugadors, surt el «refli» i es fan els dos capitans a palletes a veure qui esculleix el camp.

S'alinien i comencen les batusses. Els nois de Sant Andreu apreten més que unes sabates quan són noves, en canvi el «Barcelona» no s'hi

Un colosal ala esquerra del Barcelona

encaparra en apretar; En Semitier, que juga de mig centre, es fa un tip de córrer amunt i avall i fins fa cabrioles; En Planas juga amb «tiento», puix els rivals són els seus ex germans i entra tot fent el cargol i En Gracia fa més ganyotes que nosaltres quan prenem una píldora; però, com que el joc és interessant no estem per averiguacions filosòfiques i veiem com l'Alcántara fa un *goal*

UN EQUIP DE FOOT-BALL

M. Cardona

—Olé por la garbosilla! .
—Ja tiren!... Aquests m'han pres per Alhucemas.

sobirà i com En Coca, després de moltes feines, conseqüeix l'empat.

Acaba la primera part i els jugadors van a pendre tè i el públic a beure una horxata i al cap d'una estona, tornem-hi,

Però ara el Barcelona surt amb un «gas», que ens deixa astorats; xut per aquí, arrancada per allà, i amb un gran «salero» els campions fan tornar bojós als nois de l'Avenç. En Sagi-Barba, que domina molt això de la cossa, envia un centre que l'arreplega En Paulí i aquest amb una «maña»—que ens perdoni la seva xicotà—superior col·loca el segon goal.

Un xicot de l'Avenç, va tenir la curiositat de comptar les ratlles que té una pilota davant del goal, però En Sanpere, que's veu que va contra els xafarders, va castigar a l'Avenç amb un *penalty* que En Planas va convertir-lo en el tercer goal de la tarda.

El Barcelona, davant la pluja de goals, es creix, es veu que fan com els bolets; en canvi, els andreuencs no apreten com abans. En Piera, dona una bona pilota an En Gracia i aquest després de passar la «maroma», fa el goal de gracia amb aquella gracia, encara que als contraris els hi va fer ben poca ídem. En Vicents no bada, aprofita una pilota i d'una mitja volta encoloma un altre goal a favor del «Barce».

Un senyor que tenim al costat, que's veu que és nirviós, ens dona cada trepitjada i cops de colze que ens balda.

L'Alcántara, aprofitant un «lío» davant de la porta de l'Atmetlla, col·loca el setè goal de la tarda. El senyor veu també ens ha donat un xut a la cama que ha acabat amb un «tanto», ai, la mare! Els de l'Avenç, estan nirviosos i no jüguen; en canvi, En Gracia, que té la patent de fer goals, aprofita un magnífic centre d'En Sagi Barba i fa el octau goal per al Barcelona. A les acaballes del partit, aquest mateix engega un xut que rebot al pal i En Gracia i l'Atmetlla rodolen per terra, tenint d'ésser assistits pels respectius botiquins i amb això, xiula En Sanpere volguent dir: S'ha acabat per avui, senyors!

Total: un bon partit, moltes pessetes i l'Arévalo més content que una pianola elèctrica.

R. C. D. Español - F. C. Badalona

A Badalona va anar l'Español a jugar, però, segons ens contén, no pogueren guanyar perquè els badalonins havien promès no perdre, i per més que varen fer els «reales», els badalonins digueren que *nones* i fins varen «eliminar» jugadors perquè deien que els «reales» eren masses.

Què hi farem! Tot són apreciacions.

F. C. Internacional - C. de S. de Sabadell

En el camp dels estrellats es va jugar aquest partit que fou força divertit. Va acabar la gatzara amb un empat i per més que

—Vostè, un director de Mercats, què hi farà a l'Ajuntament?

—Precisament; és el meu lloc. No diuen que això és un mercat de Calaf?...

donava ordres En Cabedo, no va poguer lograr que els seus guanyessin. Ens varen dir que En Llovet, després del viatge a Mallorca, ha crescut tres pams. Pobret, només li mancava això!

BOXA

Els èxits de les vetlles del «Iris» són «fehacientes», no és d'estranyar doncs, que sigui més nombrós el públic que hi acudeix cada dijous.

Està entre nosaltres, el petit boxejador Ferrant que ha tornat de París i que aviat el veurem pujar al ring.

Celebrarem que així sigui.

L'Empresa de l'«Iris», ens diu que no poden fer venir En «Kamaloff» a Barcelona, per ara. En canvi, ha organitzat un combat per al dia 23 amb el ja popular negre Al-Baker i el marsellès Barrik, campió de *Boques del Ródano*, que promet ésser interessant.

MOTORISME

Per al diumenge, s'anuncien unes proves motoristes al Bruch.

Sabem que són molts els que hi acudiran; nosaltres, si Déu vol, hi anirem encara que sigui a... peu coix.

I fins la setmana entrant... si tornem.

NOLUS

- Ara i que'n fem de moros!..

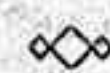

LA NOTA DE CADA DIA

-Es clar, com que són masses vents per a un home sol..

Alto les seques, que el senyor s'ha incomodat!...
 I el rebombori de la dimissió, com una torrentada, inonda tot Barcelona.
 Les forces vives es belluguen, les personalitats directores corren d'ací i d'allà...
 Sembla que s'hagi d'ensorrar el món... i total perquè el «senyor de les seques» s'ha incomodat.
 Per fi vé una explicació... Una explicació de vaselina...
 Noil... Vinguen les seques, que el senyor es dona per satisfet!...
 I el senyor Esteve respira!...
 Respira perquè, gràcies an aquest incident, «el senyor de les seques» restarà més ferm i segur que mai en el seu lloc... i els lloguers alts i l'encariment de la vida podran seguir com abans.

Ens anuncia el Comitè «Pro-Carnaval Barcelonés», que enguany la Rua se celebrarà a Montjuic.

A la muntanya «maldita»
 Per força ha de resultar una rua tràgica.
 Allí tot el més que s'hi podria efectuar és l'enterro del Carnestoltes.
 Millor dit, dels Carnestoltes.

Una comissió d'abasteixedors ha comunicat al Govern Civil la necessitat en que's troben de tornar a pujar el preu dels ous de aquí pocs dies.

Causa?... motiu?...
 No'n resen un mot.
 Però ja veureu com el preu dels ous se pujarà i com ningú en tindrà la culpa.
 O tot el més que faran serà carregar el mort a les gallines,
 La veritat és que, sinó les gallines, *els gallines*, són els culpables de tot això que passa en el ram de subsistències.

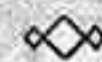
Ara ens surt un telegrama del ministre, recomanant als governadors que prohibeixin la blasfèmia.

Ja ho veuen!
 Ara que tants motius tenim per a renegar!
 I per culpa d'ells, que això és lo més morrocotut!
 Maliatsiga la penya que els va proclamar!

Van endavant els preparatius per a celebrar, a Barcelona, i en un dels palaus de Montjuic, la «Gran Exposició del Moble».

Una idea:
 Podrien portar-hi tots aquells mobles dels pobres veïns que són llençats al carrer pels propietaris sense entranyes
 Seria una instal·lació curiosa i edificant; no'ls sembla?

Ha sigut desautoritzat pel senyor ministre de la Governació un míting que els pares dels soldats que lluiten al Marroc intentaven celebrar a Barcelona.

Naturalment!.. Això es pensaven?...
 Que'ls deixarien opinar i posar-se d'acord?
 Als pares dels soldats ja se'ls dona prou llibertat: la llibertat de plorar i desesperar-se.
 Que no és poca llibertat, en els temps que correm.

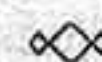

El nou regidor lligaire senyor Bremón, fou obsequiat diumenge, pels companys de penya amb un àpet íntim a la Font del Gat.

Fins aquí res de particular; però a l'arribar l'homenatjat al menjador i observar que la taula dels dotze i pico d'apòstols no quedava prou reservada, per manca de *biombos*, va dir:

—Això no pot anar! Que hi posin més biombos, que de lo contrari no podrem fer gaire gresca. «Abans que adminastració, s'ha de fer barrila».

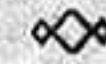
Visca En Bremón, que és dels nostres!
 D'això sí que se'n diu un *edil franco y sincerò* que dirien els que parlen el nou idioma de S. M don *Francisquito I*, ministre d'Espanya i emperador de la Plaça de la Cucurulla!

Ballarugues carnavalesques:
 Demà, dissabte, engrescadora sessió de piruetes coreogràfiques al «Novedades».

Un grandió «Ball-Blau» que per la seva esplendidesa deixarà del mateix color a tots els concorrents.

No cal dir sinó que forma part de la magnífica sèrie de balls de disfrees organitzats per la Casa Aurigemma-Cañadó.

Notes de Casa:

De l'«Ateneu Enciclopèdic Popular» rebérem una atenta invitació per a assistir a la Conferència que sobre el tema *La fam dels pobles*, desenrotllà, dimarts, el doctor August Pi i Sunyer.
 S'estima la finesa.

Pregunten a En Palaudàries,

—Qui fou Colom?
 —Un ocell.
 —Un ocell?... En què't fixes?
 —Home, no ho sé!... Però sento que tothom parla de l'ou de Colom!...

RESPOSTES PAGADES

Pere Permanyer: Arribà un xic tard i, la veritat sia dita, li mancava un xic de fresca espontaneïtat. — Faune Vell: Entren en cartera, a pendre tanda per a quan vinga l'ocasió de sortir a llum. — C Pubill: Mercès pel bon intent, però no ens convé. — Anònim: La idea del ninot era graciosa, però arribà tard. — El Nano: No està mal; sinó que... és tan poca coseta!... — Lluís Rafols: L'almanac que demana, està agotat. S'agraeix l'envio. Si l'espai ho permet, aniran. — A. Planells: No'ns convé; però vagi fent, que vostè té disposicions. — Salvadó: Molt sentidet, però molt defectuós. — Pepe Lunar: Lo mateix li dic. — Vicens Forcada. De xistus d'aquests també en fa el nen de la portera. — Ferran d'Egara: Rebut, i gràcies. Aniran sortint quan bonament ho permetin les circumstàncies.

—Fins hi enfilo les agulles com si res. Sembla que m'hagi tornat jove!..

Antoni López, editor - Rambla del Mig, núm. 20
 Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, OIm, 8
 BARCELONA

NOVA EDICIÓ

SE VEN PER TOT ARREU

El pati blau

d'En SANTIAGO RUSIÑOL

Preu:

2 pessetes

AVIAT SORTIRÀ

EL MISTIC i LA MARE

ÚLTIMAS PUBLICACIONES

José M. ^a Acosta	Al cabo de los años mil...	(Novela)	Pesetas 4'—
Jeanne de Coulomb	La isla encantada	(Novela)	» 4'—
Concha Espina	Cuentos		» 4'—
Baronesa de Orczy	El misterioso Pimpinela	(Novela)	» 4'—
Rubén Darío	Alfonso XIII y sus primeras notas		» 4'—
M. Maryan	La gran ley	(Novela)	» 4'—

Aventuras estupendas

por JUAN PÉREZ ZÚÑIGA

Un tomo

Pesetas 5

ARANCELES

LA PRÓXIMA SEMANA

EDICIÓN ESPECIAL DE

DE ADUANAS

De venta en la Librería

Espanyola de Antonio López

Catalans Il·lustres

RETRATS I BIOGRAFIES

Un volum luxosament imprès

Pessetes 5

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, a' emés 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

SYLOK, EL JUDIO